

единъ прозорецъ и зачакахме. Не се мина много, и батко се показа. Той пропстрѣ рѣдѣтъ си къмъ мене, и татко наближи. Наближи и мама. Азъ можахъ да видя колата отвѣтре. Тя имаше и седалища, и лавици. Искаше ми се да си пъхна главата презъ прозореца, но единъ стражаръ наближи, размаха рѣце и ни заразпижда. Батко едва можа да цѣлуне рѣка на мама и на татка и да ме ошипе пакъ по бузата. Машината изпищѣ, колитѣ затракаха, и влакъ запълзѣ по желѣзата, по които бѣше дошелъ. Отъ всички страни завикаха: „Добѣръ пѣтъ!“ „До виждане!“ — викахме на батка и ние. И когато видѣхъ, че хората и отъ влака, и отъ станцията замахватъ кърпички и калпаци, снегъ калпачето си и азъ и го размахахъ. И тъкмо тогава се сѣтихъ за сандъчето на батка.

— Ами сандъчето? Идѣше ми да прошлага за него.

— То е въ другъ вагонъ, успокой ме татко. Отпредъ е, до машината. Той е

само за товари на пѣтниците. А тия, гледай тука, сѫ за животни, за дърва, за вѣглища... Ами майка ти, где е майка ти? Татко почна да я дири съ очи. Задирихъ я и азъ, тя бѣрзаше следъ влака, махаше къмъ батка съ рѣце и викаше:

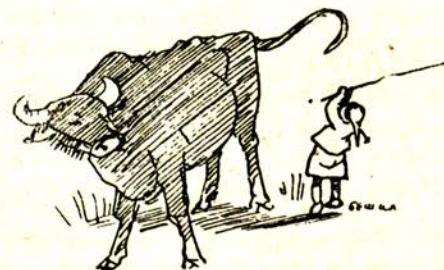
— Хемъ добре да се пазишъ! Здравето си да пазишъ! И да пишешъ, всѣки денъ да пишешъ.

Но батко не можеше да чуе ни една дума.

По пѣтъ и въ кѣщи мама не продума никому дума. Като замаяна тя влизаше въ стантѣ, прекосяваще двора и все дирѣше нѣкого. Дирѣше батка. Тати искаше да я сгълчи, но не се решаваše. Само го чухъ, когато каза на себе си: „Майка е“.

Азъ отидохъ при дѣрварника, измѣнхъ нѣколко пъна и почнахъ ла си правя влакъ.

Стилиянъ Чилингировъ

ЧУЖДЕНИЧЕ

Азъ нося шарена торба
и къшай хлѣбъ въвъ нея,
край менъ трепти и грѣй свѣта —
и азъ вѣрвя и пѣя.

Но вечеръ, легна ли да спя,
скрѣбъта ме въ мигъ прегрѣща —
азъ виждамъ какъ трепти нощта
надъ бащината кѫща.

Какъ стариятъ иконостасъ
въвъ стаята свѣтулка,
какъ мойта майка въ късенъ часъ
люлѣе пъстра люлка —

и взема братчето ми тя
на бѣлата си пазва,
и пѣй, и нѣжно въвъ нощта
за мене му разказва.

Асенъ Развѣтниковъ